

մե Էսայ հալ խասուց: Պէտք է որ էն տղէն սպանէք»: Ուրէնց իրիկներ ասին. «էն տղայի, ըսկուն բաներ խելը չի խասնի, իրիկուն գուռ կիտկենք վէրէն, թող էրթայ ուր քեռու մօտ»:

141. ՄՏէր գեղեր էկաւ վեր դաան, շատ դարկեց, չըացին. տասաց. «Խօրօխպէր, տիւք ձեր կրչաներուն խաբւիւր էք. իմ վէրէն պու խտան¹ կանեն»: Երբ շատ աղաչեց, գուռ չըացին, թող տվեց դնաց Ծովասար, վեր ուր խօր գերեզմնին նստաւ, ասաց.

142. Օրհնեալ բարերար Աստուած, խնամք շատ էր մեծ թագաւորուն: Խէրտխոտ խէրիկ, տիւն էլ վեր էլի քրոյ անուշ քնուց, էսօր մամուռ ձիւն իկեր էր, քրոյ սրգի ՄՏէրի սաքեր կը ըռմըռուեր, էլի ձիւ մէկ ճամպակ մը նշանց տուր»:

143. Ասածու խնամքով Տախթ ուր մեռած տեղեն դուրցեց խեա ՄՏէրին, ասաց.

«Օրհնեալ բարերար Աստուած, խնամք շատ էր մեծ թագաւորուն. որդի, ասաց, բարով ես իկէ խաղար բարով. ամայ իմ ճար իմ ձեռքեն դնացեր է: Կէօ քրոյ խաց թխուկի, քրոյ կերն իփուկի ի Հալաղայ քեաղաք, էնտեղ գնա, որ շախվես»:

144. Ենտեղից էլաւ վեր մօր գերեզմնին, մէրն էլ ճուղապ խաւ:

145. Առաւտուն գնաց Սասուն, ուր խօր ձին ու ճակերն առաւ, իւէծաւ քչեց տեխ Հալապու քաղաքը, բայց ճամբակն չէր գիտէ, թէ գըր վեր կերթէր: Գնաց չուժ խասաւ Սիանայ օարն. էնտեղէն ընցաւ խասաւ Վանայ տաշտ. անօթութնէ սիրա ետ կուգեար: Ասածուց խնդրեց, որ կամ կուիւ մը տայ ուր, կամ ուր ամանաթ² առնի:

146. Աստուած եօթ ձիւտը խրեշտակ ճամխեց խեա ՄՏէրին կուվելու. կէս օրվնէ չուժ իրիկուն կուվան. ՄՏէր թուրն կեծակին կթալիւր, խրեշտակներուն չէր բռնի, ամայ խրեշտակներ ՄՏէրին շատ չարչարեցին. ՄՏէր աչք գեխ էրկինք վերուց, Աստուծմէ խնդրեց, որ ուր ողորմութնի գուռ բանայ վեր ՄՏէրին:

147. Աչք դառնուց վեր երկրին, տէսաւ որ Ակուիու քեարի տակ խասեր ի. էն տեղ քեար տուան պէս բացուաւ, ՄՏէրն մէչ մըտաւ, գուռ խփվաւ, մնաց էն տեղ:

148. Կէօ հալա էն տեղն ի. ուր ձիւ շեռ էն քեարից չուժ մկա էլ տիւրս կուկեայ:

149. Երկնուց իրեք խնձոր իջաւ, մէկ ասողաց, մէկ լսողաց, մէկ ահանջ արողաց, ամէն:

150. Պասխեց Հայօւձորայ անկեանցի Կագարեան թառօն

1 Զրպարտութիւն:

2 Աւանդը, այսինքն հողին